

Андре Нортън
Лондонският мост

– Пак някакъв си трупар... – Сим клекна да го претърси.

Лично аз не се ровя много из трупарите. Няма нужда. Ако ти трябва дупчило или някоя дрешка в повече – тършувай колкото щеш из жилищата и складове. Вярно, взех оная шеметилка, дето я намерих край останките от ръката на мъртвото ченге. Ама то е друга работа, нали не я СМЪКНАХ от него. Пък и добро пушкало беше; претрепах повече от дузина скришоплъхове, преди да ми изгори в ръцете. Сега не ми се губеше време за разни трупари и се изказах по тоя повод ясно и звучно.

Сим ми рече да не вдигам пара и се върна с тубичка за хапчета в ръката. Един поглед ми стигаше – минах край него и го фраснах по китката точно под нужния ъгъл. Тубичката отхвъркна над разваления подвижен тротоар и потъна в канализацията.

– Сините кутии да са ти на помощ, защо го направи, бе? – запита Сим. Обаче не замахна. Вече знаеше, че не може да ме надвие и няма смисъл да пробва. – Можех да го продам на някой Горняк за истински червени крони, поне десетарка щях да изкарам!

– И какво ще купиш? Ония откачени нямат нищо, което да не можем сами да си набавим.

– Да, бе, да. Ама ми е смешно да им покажа такава плячка и да гледам как им текат лигите.

– Ако продължаваш, някой път ще си спечелиш едно дупчило, ама така, че никак няма да ти е весело. Така или иначе, не сме дошли да плякосваме.

Градът е голям. Не знам някой да го е обиколил целия. Откакто спряха подвижните тротоари, няма смисъл и да опитваш – най-много да си изтъркаш краката. Навсякъде е пълно със смъртоносни капани – да не говорим за Горняците, дето са изгубили и последните остатъци от разсъдък между мръсните си уши, или за скришоплъховете. Всеки път, щом почнем хайка да ги избиваме, срещаме ги все по-едри и по-нагли. На много места лампите са изгорели и използваме фенерчета. Само че те не светят хубаво и гаснат ужасно бързо. Затова рядко напускаме познатите пътеки. Освен ако става дума за Стихаря, а двамата със Сим дебнехме тъкмо него. Гледката напред не ми се нравеше. Сума лампи бяха изгорели, а малкото останали не можеха да разсеят гъстите сенки. От всеки прозорец или портал можеше да ни дебне заплаха.

Разбира се, ние имаме имунитет, иначе отдавна да сме хвърлили топа. Последният мор тръшна почти цялото население. Нито един старчък не се отърва. Тогава трябва да съм бил на девет... десет... не знам. Забравяш времето, щом тиктаците ти показват часа, но не деня или

годината. Ето, и сега имах хубав тиктак на ръката, но той не можеше да ми каже нито какъв ден е, нито колко години са минали. Доста бях пораснал и понякога, като ми скимнеше да търся разнообразие, ходех в библиото и включвах някого от учителите. Повечето записи са съвсем безсмислени. Обаче в историческия раздел намерих два записа за първобитните хора (кой знае що за народ са били) и от тях имаше известна полза. А пък Фана се запали по други, дето учат как да се грижиш за ранените. Ако не беше тя, Сим нямаше да крачи край мен този ден. Но както казах, повечето ленти сега бяха безполезни.

Ние сме двадесет, по-точно толкова бяхме, докато се домъкна Стихаря. Някои не си спомнят как е било преди мора. Били са съвсем малки. И никой не помни какво е било преди замърсяването. Някои от нас са се събрали на двойки по жилищата – Ласи и Норс, Бет и Тим. Аз обаче още не искам да се настаня с някоя женска. Има толкова неща за виждане, толкова работи за правене, пък и на човек му се ще да е свободен да си тръгне, когато му хрумне. Естествено, трябва да наглеждам Марси. Тя ми е сестричка – по време на мора беше бебе – и още е достатъчно дребна, за да ми създава ядове – например да вярва в Стихаря. Все едно, че е оживял от записите. Е, разните там работи – че щял да отведе добрите деца Навън.

Някога може и да е имало Навън. В лентите се срещат сума истории за това, а кой ще си хаби времето да измисля куп лъжи и да ги записва? Но да излезеш навън... откакто се помня, никой не го е правил.

Марси е като мен, обича да тършува из записите. Мога да я взема със себе си и знам, че ще седи кротко, няма като другите дребосъци да стане и да хукне навън тъкмо когато вземе да ми става интересно. Не, ще си кротува пред учителя. Открих ленти с разни измислени истории – вижда се Навън, как животните сами се движат и издават звуци, преди да ги хванеш. Марси си имаше едно кожено коте – аз го бях намерил – и го мъкнеше навсякъде. Искаше да е живо и мислеше, че ще открие начин да го съживи. Все питаше Фана как да го направи. Така е с дребосъците – като си навият нещо на пръста, могат да ти проглушат ушите: защо, защо, защо...

Това беше преди Стихаря. По-късно чухме за него. По посока към Балор нашата територия стига до двойния подвижен тротоар и там опира в свърталището на групата на Барт. Те са като нас – не са Горняци. От време на време се събираме на тропни-пей, правим хайки за скришоплъхове и други такива работи. Но иначе не се мешае много. Та, преди известно време Барт пристигна със задача – истинско важно

издирване. Разправяше някаква шантава история – как две техни дребосъчета заминали със Стихаря.

Една от неговите женски видяла нещичко. Не била откачена, така твърдеше. Първо чула песен и помислила, че някой е пуснал запис, само дето звучало чудновато. Дребосъците си играели на улицата – тя ги виждала през прозореца. Изведнъж се изправили, зарязали играта и хукнали нанякъде. Тя не им обърнала внимание – тия от групата на Барт са като нас, на територията им няма Горняци. За по-сигурно са наслагали разузнавачи по границите.

Но когато дошло време за ядене, двете хлапета не се появили. Тогава женската раздрънкала какво е видяла и чула. Пратили въоръжен отряд да ги търси, макар че Барт не можел да си представи как биха се промъкнали Горяните.

Така и не намерили ония дребосъци. А на другия ден изчезнали още двама. Барт събрал всички хлапетии и ги скрил. Обаче се изгубили още три, а заедно с тях и женската, дето била оставена да ги пази с шеметилка в ръцете. Затова Барт искаше да пита какво става и можем ли да му кажем нещо. Додето стигне до нас, беше взел да се плаши и от сянката си. Разправяше, че сега му липсвали още две женски. Но две от момчетата му видели Стихаря.

Както го разправяше Барт, приличаше ми на Горняк-еднинак. Ама де се е чуло и видяло Горняк да прави все едно и също. Бил облечен в ярък костюм – цял в искри – танцувал, пеел и ръкомахал. Момчетата на Барт веднага го гръмнали (с горилки). И после се клели, че лъчите просто отскочили от него, даже не го помръднали.

Набързо организирахме една обиколка и преровихме колкото можяхме от жилищата. Нямахме нищо. Само че когато се върнахме, бяха изчезнали още две хлапета. Тогава групата на Барт си събра багажа, прехвърли се през двойния тротоар и се настани в един блок, малко по-надолу от нашия. Барт обаче беше побеснял и почти през цялото време дебнеше из старата си територия. Същински Горняк с нова тубичка хапчета – мислеше само за едно, как да спипа Стихаря.

Е, и аз разбрах как се е чувствал, защото Марси изчезна. След разказа на Барт бяхме предупредили строго всички дребосъци и женски. Не биваше да ходят никъде, без да ги придружава момче. Но тая сутрин Марси отишла с Кейт и Дон до библиотеката за записи. Дон се върна сам и рече, че чули някаква чудната песен, после момчетата избягали и той не можал да ги намери.

Събрахме дребосъците и женските и сложихме часови, все едно, че

има нападение на Горняците. Джек и Тим потеглиха в едната посока, аз и Сим – в другата. Библиото беше празно. Там търсихме най-напред. Който и да е бил там, не би могъл да се върне към нас. Прекалено много народ държеше пътя под око. Тъй че продължихме нататък и навлязохме в дълбоките територии. Само аз знаех, че вървим в правилна посока, знаех по онова, което бях намерил преди малко и го носех затъкнато в пояса си – котето на Марси.

А пък щом и НЕГО е захвърлила...! Не свалих ръка от дръжката на дупчилото. Стихаря може и да не мре от горилка, ама дайте ми само да се приближа, пък да се развихря с дупчилото и двете си ръце!

Дълбоките територии са такова място, че човек почва да се озърта. Винаги е съвсем тихо и на всяка крачка срещаш трупари от старите времена, най-често само кокали и прочие... но все пак трупари. И толкова много прозорци... хваща те един такъв сърбеж между лопатките, все едно, че някой те гледа и изчезва, щом се обърнеш. Някой самотен Горняк можеше да се крие на сто милиона места и изобщо нямахме шанс да го открием. Само че аз нямаше да се откажа, докато имах сили да вървя – нали знаех, че Марси е с него.

Сим оставяше знаци по пътя. И такива работи са ставали – човек да се изгуби, даже на познати пътеки. А пък ние навлязохме в място, което никога не бях виждал – големи сгради с гладки стени без прозорци. Имаше две широки врати... и едната беше отворена.

– Слушай! – Сим се вкопчи в ръката ми.

Но аз и без това вече чувах.

Мостът в Лондон е строшен,
натрошен, потрошен,
скъпа лейди.

Как да си го построим,
построим, построим,
скъпа лейди?

Дайте злато и сребро,
и сребро, и сребро,
скъпа лейди.

– Там, вътре – посочих аз с дупчилото.

Сим кимна и двамата влязохме през отворената врата.

Да, но ще го оберат,
оберат, оберат,
скъпа лейди.

Странно, звукът като че не се засилваше, но и не затихваше, беше си все същият. Намирахме се в просторна зала с множество отвори от двете страни. Имаше и лампи, но толкова слаби, че трябваше да напредваме пипнешком.

От стомана да строим,
да строим, да строим,
скъпа лейди.

Доколко можех да преценя, песента долиташе нейде отдалече.

Ще го разяде ръжда,
да, ръжда, да, ръжда,
скъпа лейди.

Дайте глина и дърво,
и дърво, и дърво,
скъпа лейди.

И изведнъж песента зазвуча силно и ясно. Излязохме на балкон над някакво заградено пространство – толкова широко, че всички жилища, дето ги знам, можеха да се натъпчат вътре и пак щеше да остане място. Долу имаше светлина, но такова чудо никога не бях виждал – сиянието излизаше от пода.

– Ето го!

Пак нямаше нужда Сим да ми го посочва. Виждах искрящата фигура. Човекът пламтеше в синьо и златисто като огън, само че с объркани цветове. И танцуваше напред-назад, пейеки:

Ще го отнесе порой,
да, порой, да, порой,
скъпа лейди.

Дайте ми гранит корав,
най-корав, най-корав,
скъпа лейди.

Хей, ура, ще бъде здрав,
вечно здрав, вечно здрав,
скъпа лейди.

На края на всеки стих той се привеждаше в рязък поклон, а публиката ръкопляскаше и се смееше.

Защото Марси и Кейт не бяха единствените дребосъци там, долу. Имаше още четири, които никога не бях виждал. И нито едно не беше Горняче.

Стихаря затанцува наоколо. Когато спря и всички се развикаха за още, той поклати глава и размаха ръце, като че ли не можеше да говори, а само да обяснява с жестове. Всички се изправиха, застанаха в редица и взеха да подскачат подир него. Целият под беше покрит с разноцветни квадрати. И щом стъпваха върху някой от тях, отдолу блесваха светлини. Дребосъците сякаш играеха някаква игра, но не можех да я разбера.

После Стихаря отново запя:

Ери, Ори, Икри Ен,
филисън, фолисън, Пиклас Джон,
лопти плот, английски флот,
раз, два, три, въвн излизаш –
ти, ти, ти, ти, ти, ти!

Той сочеше с пръст поред всеки дребосък в редицата, като че стреляше с горилка. И в същия миг (като в сън на Горняк) те просто изчезваха!

Марси! Не можех да скоча от балкона. Щях да се сплескам долу и ако Марси още бе жива, нямаше да има никаква полза от това. Обаче хукнах наоколо, като се мъчех да открия път надолу. Нямаше път. Пък и какво ли щях да правя там? Стихаря също бе изчезнал.

Сим трополеше подир мен. Вече бяхме обиколили половината сграда и още нямаше път надолу. После видях каквото търсех и по-скоро се изтърколих, отколкото се спуснах по вътрешните стълби. Когато най-после нахлух в пустата зала, там нямаше нищо – съвсем нищо!

Аз дори коленичих и опипах квадратите, където бяха стояли дребосъците, натисках ги с надеждата, че може да са врати, които се отварят под жертвата. Но плочите стояха здраво. Тогава взех да се чудя дали не съм откачил като Горняк – без никакви хапчета. Просто стоях, държах се за главата и се мъчех да мисля.

– Видях ги, бяха тук... и после ги нямаше – Сим подритна един от квадратите. – Къде отидоха?

Щом и той го бе видял, значи не бях откачил. Но отговор трябваше да има. Отчаяно се мъчех да си припомня всичко – оная шантава песен, после танца, после пак шантава песен...

Изправих се. Не вярвах изведнъж да съм полудял, трябваше да мисля, и то незабавно. Нямаше смисъл да мечтая как ще спипам Стихаря и ще блъскам главата му в пода.

– Слушай, Сим. Те излязоха по някакъв начин. А щом има врата, значи можем да я отворим. Трябва да разберем как стана всичко. Аз ще стоя тук да наблюдавам. Ти бягай обратно и доведи всички момчета. Когато Стихаря пак се появи, искам да го спипаме!

– Комай не е много умно да стоиш тук сам, Лю.

– Ще се прикривя. Но не искам да го изтърва, когато се върне. Ще мога да го проследя, докато пристигнете.

Сигурно не беше много умно, но по-добър план няхах. Бях решил да се разхождам по плочките, докато се случи нещо, та да открием пътя към мястото, където бяха Марси и другите дребосъци.

Сим потегли. Знаех, че е доволен да се измъкне от това място, но щеше да се върне. Сим никога не е оставял другаря си в беда. А междувременно не биваше да стоя със скръстени ръце.

Затворих очи. Понякога, ако си напрегнеш ума, можеш да видиш нещата като на картинка. Ето... шестте дребосъчета... и пред тях Стихаря танцува напред-назад, пъстрият му костюм блести... и пее за Лондонския мост...

Отново отворих очи и внимателно разгледах плочите. Тук, тук и тук преди малко седяха или клечаха дребосъците. А той стоеше ето там. Вдигнах ръка, сякаш посочвах на някого другого.

Лондонският мост? Лондон беше друг град... някъде... е, някъде далече оттук. Когато затворили всички градове, за да ги предпазят от лошия въздух... кой знае, сигурно известно време са си говорили по телевръзката. После станало безсмислено – нали всички били еднакво зле.

Градовете загивали, когато им се счупвали дихалките... особено ония, които били зле от самото начало. Други... кой знае какво им се е случило? Може би сме имали късмет, може би не. Но нашите дихалки продължават да работят... само че налетяха мор след мор и хората измряха. Откакто загинаха всички старчоци въздух има колкото щеш.

Но Лондон някога е бил град. Лондонският мост? Мост към друг град? Но как може човек да пристъпи от някаква си плочка към мост,

който нито се вижда, нито се усеща? Злато и сребро... ние имахме разни златни и сребърни неща – взимахме ги от старите складове. Моят тиктак беше златен.

Не че ми помагаше много, но в цялата песен имаше някакъв смисъл. Ами другите неща, дето ги пееше, когато тръгнах по плочките... затворих очи, помъчих се да си спомня как ходеха и закрачих към последния квадрат, на който бе стояла Марси, следвайки точно като нея разноцветните плочки.

И за втори път едва не откачих. Защото плочките под краката ми се осветиха. Отскочих – изгаснаха. Значи светлините имаха смисъл. Може би и песента...

Почти бях стигнал до плочката, на която бе стоял Стихаря, но изведнъж той се появи отново! Очите ме заболяха от синьото и златистото сияние по него, а пък той просто си стоеше и ме гледаше. Нямаше нито шеметилка, нито горилка, даже дупчило нямаше. Можех да го претрепя като скришоплъх. Само че ако го направех, никога нямаше да стигна до Марси. Трябваше да знам какво се крие в главата му.

Тогава той ми се поклони и изгърси нещо безсмислено, все едно, че приказваше някой Горняк, натъпкан с хапчета:

Хигти, пигти, черна ярка
снасяла яйца без мярка.

Не посегнах към дупчилото, но това не значеше, че не мога да го тръшна. Нищо, че съм мършав, затова пък съм бърз и мога да тръшна което и да било момче от моята група. Важното е да мислиш и да скочиш пръв. Стихаря още бръщолевеше, когато се метнах отгоре му.

Все едно, че се бях хвърлил срещу стената с главата напред. И с пръст не можах да го пипна, просто отскочих назад и така се тръснах на пода, че ми излезе въздухът. А той си стоеше, спокоен като ледена висулка, и кротко клатеше глава, сякаш не можеше да повярва някое момче да е толкова тъпо, че да го нападне. Ех, че ми трябваше горилка тогава... страшно ми трябваше. Само че отдавна не ми беше попадало в ръцете такова оръжие.

Раз, два, три,
четири, пет, шест.
Щом добро дете си,
бързо в рая влез.

Раз, два, три, четири,
пет, шест, седем.
Лошите дечица
няма да ги вземем.

Нямах нужда от втори урок. Не можех да го тръшна... поне с голи ръце. Надигнах се, седнах и го разгледах по-внимателно. Тогава видях, че е старчок – ИСТИНСКИ старчок. Цялото му лице беше сбръчкано, на главата си имаше само венче от бяла коса, а отгоре беше плешив. Блестящата му дреха закриваше всичко останало. Такива старчоци бях виждал само на запис... и сега все едно, че историята оживяваше пред очите ми.

– Къде е Марси?

Ако тоя старчок беше Горняк, от изненада можеше и да ми отговори. С Горняците се случват такива неща.

Първи цвят, втори цвят,
три, четири цвята,
пети цвят, шести цвят,
всичко седем цвята.
Кой е твоят цвят?

Той ме посочи с пръст. И, изглежда, очакваше отговор. Плочата, на която стоях, ли имаше предвид? Ако бе така, можеше и сам да види – червено. Освен ако се бе натъкнал с хапчета – тогава можеше да е какъвто цвят му хрумне.

– Червено – влязох аз в играта. Надявах се да го задържа с приказки, докато дойдат момчетата. Впрочем едва ли – Сим имаше да измине доста път.

Много си голям,
ще минеш ли, не знам.

Той отново клатеше глава, сякаш нещо го караше да ме съжалява.

– Слушай – мъчех се да бъда търпелив като с Горняк, от когото непременно ТРЯБВА да се изкопчи нещо. – Марси беше тук. Ти я посочи с пръст – и тя изчезна. Е, къде отиде?

Той отново взе да пее:

Дайте ми гранит корав,
най-корав, най-корав.
Хей, ура, ще бъде здрав,
вечно здрав, вечно здрав...

Някак си бе успял да ме убеди, че в цялото му чудато пеене има смисъл, стига само да мога да го открия. Например онова стихче, че съм много голям.

– Защо да съм много голям? – запитах.

А, Б, В, кажи,
само, само не лъжи,
колко си годишен?

Години? Марси беше дребосък – малка, млада. Точно така. Той искаше дребосъци. Аз бях много голям, много стар.

– Не знам... може би на шестнадесет, тъй мисля. Но искам Марси...

Той подскочаше от крак на крак, сякаш му се искаше да затанцува и да излезне от залата. Но все още стоеше срещу мен и ме зяпаше със странен поглед, като че искаше да рече: жал ми е за теб.

Видиш ли, ще вярваш – не, не, не!
А пък ти не вярваш – за миг поне!
С вярата те пробиват скритите врати,
вярваш ли, ще видиш всичко ти.

Видиш ли, ще вярваш, вярваш ли, ще видиш – помъчих се да го разбера.

– Искаш да кажеш... дребосъците... те могат да повярват в нещо, макар и да не го виждат? А пък аз не мога да повярвам, докато не го видя?

Сега той кимаше. Цял гореше от нетърпение. Като някой дребосък, дето ти е подготвил номер и сега чака да се хванеш. Не кофти номер, а така – закачка, майтап.

– И значи съм много стар?

Той ме гледаше, леко склонил глава на една страна.

Едно, две, синьо небе.

Всички – вълка, но ти – не.

Синьо небе – Навън! Но небето от много години не беше синьо – мръсно, отровно. Целият свят Навън беше отровен. Когато се приближавахме до запечатаните изходи, винаги чувахме предупрежденията на високоговорителите. Нямахме синьо небе – и никога нямаше да има. А ако Марси беше навън... и умираше...!

Посочих го с пръст, както правеше той с дребосъците. Не знаех каква е играта, но можех да опитам да я играя, ако това бе единственият начин да стигна до Марси... трябваше да я играя!

– Може да съм много голям, може да съм много стар. Но ще опитам тая работа с вярването и виждането. И ще продължавам, докато успея! Ако трябва, ще се мъча, додето стана старчък като теб. И тъй...

Обърнах му гръб, тръгнах право към плочките, по които бяха минали дребосъците, и закрачих по тях, а той ме гледаше, все така склонил глава, сякаш слушаше не мен, а нещо друго. Светлините блеснаха под краката ми. Той гледаше през цялото време. Твърдо бях решил да му покажа, че държа на думата си – щях да крача напред-назад... може би докато пробия дупка в пода.

Минах веднъж и нищо не се случи. Завъртях се и се върнах, готов да започна отново.

– Този път – рекох му – ти ще го казваш високо и ясно, ще го казваш като миналия път, когато изчезнаха дребосъците.

Отначало той поклати глава, отстъпи назад и размаха ръце да си вървя. Но аз не помръднах. Най-много се страхувах да не би да изчезне, да ме остави сам в тая огромна пуста зала и да няма кой да ми отвори скритата врата. Той обаче не се канеше да изчезва.

– Ори – настоях аз.

Най-сетне той вдигна рамене. По лицето му разбирах какво мисли – че си диря белята. Е, това си беше моя работа. Вярваш ли, ще видиш – нали така? Трябваше непрекъснато да мисля, че щом дребосъците са успели, ще успея и аз. Тръгнах по светещите плочки.

Стихаря ме посочи с пръст.

– Ери, Ори, Икри Ен.

Затворих очи. Това щеше да ме отведе при Марси; трябваше да вярвам, че е истина, и аз се вкопчих във вярата – с все сила.

Филисън, Фолисън, Никлас Джон,

лонти плот, английски флот,
раз, два, три...

Това беше! Марси, идвам!

– Вън излизаш ти!

Беше ужасно, като изстискване и въртене, само че не отвън, а отвътре. Стисках клепащи и мислех за Марси и че трябва да стигна до нея. После се проснах по корем. Когато отворих очи... градът... градът беше изчезнал!

Наоколо имаше СИНЬО НЕБЕ и разни неща, дето ги бях виждал на запис – трева, зелена, а не суха и кафява като на последните записи отпреди затварянето на града. Имаше цветя и птица – истинска жива ПТИЦА – горе в небето.

– Поразително!

Още бях на колене, но се завъртях да го видя. Стихаря стоеше до мен, но сиянието наоколо му бе изгаснало. Сега изглеждаше като най-обикновен старчок, много уморен старчок. Но се усмихваше и ми махна с ръка.

– Обнадеждаваш ме, момко. Ти си пръв от момчетата на твоята възраст. Няколко момичета успяха, но те поначало си имат повече въображение.

– Къде сме? Къде е Марси?

– Сега си Навън. Виж там.

Погледнах накъдето сочеше. Огромно, грозно сиво петно закриваше ярката трева, синевата на небето. Не ми се гледаше натам.

– Това е твоят град, последната надежда на човечеството, както мислеха ония нещастни, упорити безумци, които оскверниха собствения си свят. Злато и сребро, стомана, глина и дърво – хиляди години те строяха и престоляваха градове. А градовете, техните мостове се строиха и ги повлякоха в разрухата. Колкото до Марси и ония, които наричаш дребосъци, те ще знаят какъв е истинският гранит и как да строят. Ще ги намериш зад онзи хълм.

– А ти къде отиваш?

Той въздъхна и сега изглеждаше още по-уморен.

– Връщам се да играя нови игри, да ловя нови строители.

– Слушай! – изправих се аз. – Чакай само да видя Марси, после и аз ще се върна. Те ще ме послушат... Ами че ние можем да доведем цялата група. И групата на Барт...

Но Стихаря поклати глава още преди да съм свършил.

– Ибти, бибти, сибти Сам, ибти, бибти, пак съм там... – той помълча и добави: – Щом веднъж си излязъл, няма връщане назад.

– Ти нали се връщаш.

Той въздъхна.

– Така съм програмиран. И мога да доведе само ония, които са готови да повярват...

– Искаш да кажеш, че Сим, Джек и другите не могат да дойдат тук... никога?

– Не могат, ако не повярват, че виждат. Това е границата между градските слепци и строителите – тия, които са готови да започнат отначало.

После той изчезна – като стара лампа, която е просветнала за последен път.

Аз тръгнах по хълма. Марси ме видя как идвам. Беше се закичила с цветя и носеше в ръце нещо меко и пухкаво. Преди да изтича срещу мен, тя го остави долу и то заподскача из тревата.

Сега чакаме ония, които довежда Стихаря. Сам и Фана пристигнаха преди два дни. Не го знам кой е и как ги прави тия работи. Понякога го виждаме, но той никога не остава задълго и не отговаря на въпроси. Наричаме го Никлас Джон и живеем в Лондонския мост, макар че то не е нито Лондон, нито мост – просто начало.

КРАЙ

© 1973 Андре Нортън
© Любомир Николов, превод от английски

Andre Norton
London Bridge, 1973

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/42>]